

Mester Györgyi

A Mikulás csizmája

Réges-régen történt, amit most elmesélek, amikor még igazi, komoly telek voltak, és fogcsikorgató hideggel, hatalmas hóeséssel köszöntött be ez az évszak.

A falucskát beborította a hó, hatalmas, fehér bundába öltöztette a nádtetejű viskókat, a szántóföldeket pedig puha hópaplannal takarta be. Örültek a parasztemberek, mert legalább megóvta a vetést, és nem fagyott ki a mag. Ugyanakkor többet kellett tüzelőre költeni, és bizony volt, akinek nem is tellett rá, és kiegészítésül a közeli erdőből kerítette elő a szükséges égetni valót.

Kis János, a falu szegényebbjei közé tartozott, háromnaponta jártak ki asszonyával az erdőre tűzifáért. Bár tilos volt az erdőből kéretlenül, engedély nélkül fát hozni, de mivel az erdőkerülő is szegényember volt, megértette a többiek gondját, és inkább elfordult, beljebb ment az erdőbe, ha neszezést, ágak tördelését, gallyak ropogását hallotta a sűrűből. Hiszen a többség nem vágta ki a fákat, csupán a lehullott, letört ágakat szedte fel a földről, és mint Kis János, satnya lovukkal próbálták hazavontatni egy-egy rossz taligán a tűzrevalót.

János gazda - már ha gazdának mondható, akinek csupán egy öreg szilvafa nő az udvarán -, napszámos munkával kereste meg családja, beteges felesége és kisiskolás Ferkó fia számára a mindennapi betevő falatot.

Tavasszal szántott, vetett, boronált a jobb módú gazdák birtokán, nyáron aratott a többi napszámossal, ősszel szüretelt, szintén a más szőlejében, de télre csak a lócsutakolás, istálló takarítás, hólapátolás, tűzifa aprítása maradt számára, mint munkalehetőség.

Téli ruhája nem sokat melegítette, de a legnehezebb volt azt kibírni, hogy a csizmája elvászott, a sarka lefegett, a jobblábas talpán pedig nagy lyuk is éktelenkedett, ahol bizony befolyt már az olvadó hólé, s jeges kérget vont a kapcájára.

Hát így éldegéltek, de élni mégiscsak kellett, mert ott volt a gyerek, a Ferkó.

Az asszonnyal épp a megélhetés nehézségeiről beszélgettek a konyhában, elkeseredetten találgatták, mivel lehetne még egy kis pénzt hozni a házhoz, amikor Ferkó vidáman berontott az ajtón, s lelkendezve újságot:

- *Az új tanítóbácsi azt mondta, pár nap múlva Mikulás ünnep lesz, amit a városban már régóta megtartanak, és ilyenkor az emberek megajándékozzák egymást, de főként a gyerekek kapnak mindenféle cukorkát, a rosszabbja meg virgácsot - hadarta el egyszerűen.*

De aztán rögtön el is szomorodott.

- *Mi szegények vagyunk, olyan kicsi a házunk, majd eltűnik a hóban, a Mikulás biztosan észre sem venné odafönről, amikor majd rénszarvasok röpítette, csengős ezüstszánján elsuhan a falu fölött.*

Ezután nem is beszéltek többet erről. Teltek-múltak a napok, s szinte már elfelejtődött a dolog, csak az juttatta Ferkó eszébe, hogy iskolatársai vidáman készültek a nagy Mikulás-napra.

Tudta, őt bizonyára csalódás éri majd, de azért az adott estén csak kirakta vásott talpú, elhasználódott kiscsizmáját az ablakba. Hátha mégis arra jár az a jószívű, fehérszakállú öregember, a Mikulás...

Reggel első útja az ablakhoz vezetett. A legnagyobb meglepetésére, kis csizmájában apró, csillogó papírba csomagolt cukorkák ékeskedtek, mellette egy marék mogyoró, és néhány ropogós héjú alma piroslott. Neki újdonság volt az is, hiszen a szilván kívül, az ő kertjükben nem termett más gyümölcs. Ami pedig még tovább fokozta az ámulatát, az az volt, hogy az almák mellett ott állt édesanyja kitaposott, otthoni papucs, abban meg egy-egy zacskó dió és mák hevert.

De vajon honnan tudta a Mikulás, hogy nekik évek óta hiányzott az asztalukról a karácsonyi diós, mákos beigli?

Amikor pedig balra nézett, hát a szeme még jobban elkerekedett!

Közvetlenül az ő cipője mellett, egy felnőtt, férficsizma állott, párosan, ahogyan szép az élet, fényesre kisuvickolva, sima, lyukmentes talppal, odanőtt sarokkal, és a bebújós szélén még egy kis fehér pamacs is ékeskedett, olyan prémféle, mint az elegáns, téli cipőkön, amit másokon nemegyszer látott. Igaz, a prémecske szemmel láthatóan nagyon hasonlított édesanyja fehér pamutból készült nagykendőjének anyagára, de hát ez csak véletlen egybeesés lehetett.

Ferkó meg volt győződve róla, hogy a jóságos Mikulás apó, látva szegénységüket, a saját csizmáját adta ajándékba az apjának.

Azon nem gondolkodott sokáig, vajon a Mikulás zokniban utazott-e hazáig? Na, de nem is kellett ezen gondolkodnia, hiszen a rénszarvasok bizonyára egy szempillantás alatt hazaröpítették az öregurat, hogy újra megpakolhassa ajándékokkal az ezüstcsengős szánt.

Kiabálására anyja és apja is odajöttek az ablakpárkányhoz, s mindketten meglepődve vették tudomásul, hogy felnőtt létükre, a Mikulás nekik is hozott valamit. De még micsoda ajándékot! Felért az maga egy karácsonnyal!

Később, amikor az édesanya már a konyhában készülődött szerény ebédjük megfőzéséhez, János gazda odasúgta a párjának: kedvesem, napok óta nem látom rajtad azt a vékony aranyláncot, melyet még néhai édesanyádtól kaptál emlékül. Hová lett?

- *Tudod, János - kezdte az asszonyka -, amikor legutóbb az erdőn jártunk tűzifáért, hajladozás közben valamibe belé akadhatott, és úgy maradt el tőlem az a lánc.*
- *De én is hadd kérdezzem meg, hová tűnt az ajtó melletti szegről a kézzel font ostorod, aminek csudájára jártak még a szomszéd faluból is, és többen meg is akarták venni?*
- *Hát kedvesem, valószínűleg ugyanott tűnt el, ahol a te láncod, az erdőben, fagyűjtögetés közben. Na, de se baj. A kehes, öreg Pejko nem igényli már a bőr ostort, megteszi annak már a mogyoróvessző is. Attól is egyenesen megy, és ugyanúgy húz.*

Ebben maradtak.

Azután hálás tekintettel köszönték meg - a Mikulás közbenjárásával - egymásnak adott ajándékaikat.